

[Erik Eriksen.]

stitutioner er oprettet, skulle der ikke være noget i vejen for, at disse oplysninger fremskaffes og bliver stillet til rådighed for offentligheden og for erhvervslivet.

Først må man imidlertid gøre sig klart, hvad det er for særlige spørgsmål vi fra dansk side må have afgjort for at kunne afveje vort forhold til fællesmarkedet.

Det første er: hvorledes bliver landbrugsvarernes stilling? Principperne i fællesmarkedet kender vi: gradvis udvidelse af samhandelen, gradvis tilnærmelse af hjemmemarkedspriserne i deltagerlandene og derefter etablering af en fælles markedsordning, hvor både producenterne og forbrugerne i de forskellige lande stilles lige. På dette område bør vi vel ikke have grund til principielle indvendinger eller særønsker, men vi er interesseret i, hvorledes den detaljerede udformning bliver, og vi er interesseret i, hvorledes man på lang sigt vil ordne Europamarkedets eksport af landbrugsvarer, ikke mindst til England. Dette kan ikke klares uden også at forhandle med de seks, og derfor er det meget beklageligt, hvis vi ikke bliver repræsenteret på landbrugskonferencen i Stresa. Det forekommer mig, at en realitetsdrøftelse med de seks om dette spørgsmål er meget afgørende.

Det andet, jeg vil pege på, er spørgsmålet, om Danmark kan få en særlig aftale vedrørende told og kvantitative restriktioner. Forholdet er her det, at da vi i så høj grad har valgt importforbud som middel til beskyttelse af vor industri, har vi en særlig interesse at varetage, for det er klart, at afviklingen af sådanne restriktioner vil virke hurtigere, mere pludseligt og mere ubehageligt end afviklingen af toldsatser.

Endelig for det tredje vil jeg stille det spørgsmål, hvorledes vi kan forsvare vort relativt høje lønningsmæssige og sociale niveau. Jeg er helt klar over og forstår også den angstelse, som kan næres over for dette problem, og jeg lægger i det hele taget vægt på her at være så saglig som vel muligt. Jeg er imidlertid ikke sikker på, at problemet er slet så alvorligt, som det undertiden fremstilles. Man må jo ikke glemme, at hovedformålet er at øge levestandarden, og at det derfor gælder om, at man også søger sikret rimelige overgangsvilkår.

En hel del andre ting kunne nævnes i

denne forbindelse, men jeg vil konkludere derhen, at det er min opfattelse, at det er meget påkrævet at få virkelig klarhed over disse spørgsmål. Jeg er ængstelig for, at det til sin tid skal kunne siges, at vi kun undersøgte den ene side, den ene del eller mulighed af markedsproblemet, med andre ord, at vi tog standpunkt uden at kende alle betingelser. Det må stå klart, at vi gerne deltager i en realitetsforhandling med de seks, således at vi samtidig kan deltage i landbrugsforhandlingerne ved en observatør.

Tjenestemandsløve og skolelove skal jeg forbigå; behandlingen heraf er i så frisk erindring.

Skulle jeg sammenfatte mit indtryk af arbejdet i den forløbne del af folketingsåret, må det — det fremgår vist af, hvad jeg allerede har sagt — blive en fremhævelse af den skuffelse, som ikke blot oppositionen, men store dele af befolkningen føler over for lovgivningsmagtens indsats. Der er slet ikke taget fat på de væsentlige problemer, der stadig står åbne i vor økonomi. Det er min opfattelse, at regeringspartierne indbyrdes uenighed har hindret dette, og derfor har det heller ikke været muligt at finde saglig samarbejdsvilje hos regeringen.

Den højtærede økonomiminister har for nylig udtalt til Ekstrabladet — jeg beder igen om tilladelse til et kort citat —:

„Jeg vil dog tro, at en flertalsregering, der tager rimeligt hensyn til oppositionen, og som søger i lovgivningen at nyttiggøre også oppositionspartiernes saglige indsigt og arbejdsevne, vil have betingelser for at fremme de samarbejdsformer, som vor nye grundlov forudsætter.“

Jeg er glad for, at jeg for en gangs skyld kan være enig med den højtærede økonomiminister (*Økonomiministeren* [Bertel Dahlgaard]: Det er De jo næsten altid!). Ja, jeg har dog vist i det foregående — det må jeg have lov til at sige — sagt et og andet, som ikke rigtigt klinger i den højtærede økonomiministers ører; det kan som sagt hænge sammen med, at den musik, der nu spilles, ikke er efter de samme noder, som før han blev minister. Der er mange forklaringer, men det er den, der tæller.

Jeg siger altså: jeg er glad for, at vi for en gangs skyld er enige. Jeg tror, ministeren har ret i, at en sådan flertalsregering vil kunne fremme samarbejdsformerne. Jeg